

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11CoCsp/14/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2715203965
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Hýbelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2715203965.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Silvia Hýbelová a členov: Mgr. Fedor Benka a Mgr. Katarína Arnouldová, v spore žalobcu: A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom C. XX, D., proti žalovanému: Československá obchodná banka, a.s., so sídlom Žižkova 11, Bratislava, IČO 36 854 140, o určenie neplatnosti zmluvy o revolvingovom úvere a o zaplatenie sumy 24.000 eur s príslušenstvom, a o žalobe EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpený: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalobcovi o zaplatenie sumy 17.035,19 eur s príslušenstvom, o odvolaniach strán sporu proti rozsudku Okresného súdu Skalica, č.k. 7C/649/2015-197 zo dňa 19. júla 2018, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch I., II., III., V. a VI. **p o t v r d z u j e**.
- II. Žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom prvým výrokom uložil ČSOB, a.s., Michalská 18, 815 63 Bratislava, IČO: 36854140 povinnosť zaplatiť A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom C. XX, XXX XX D., sumu 2.222,99 eur a to do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, druhým výrokom vo zvyšku zamietol žalobu A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom C. XX, XXX XX D., tretím výrokom uložil A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom C. XX, XXX XX D. povinnosť zaplatiť ČSOB, a.s., Michalská 18, 815 63 Bratislava, IČO: 36854140 sumu 17.035,19 eur s úrokom z omeškania 8,25 % ročne zo sumy 17.035,19 eur od 18.3.2014 do zaplatenia, sumu 479,10 eur s úrokom z omeškania 8,25 % ročne zo sumy 479,10 eur od 18.3.2014 do zaplatenia a to do 15 dní od právoplatnosti rozsudku, štvrtým výrokom vo zvyšku zamietol žalobu ČSOB, a.s., Michalská 18, 815 63 Bratislava, IČO: 36854140, piatym výrokom súd priznal žalovanému ČSOB, a.s. nárok na náhradu trov konania 96 % a šiestym výrokom určil, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku. Svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 3 ods. 3, 5 zákona č. 250/2007 Z.z. účinného ku dňu uzatvorenia zmluvy o hypotekárnom úvere a zmluvy o bežnom účte, § 3 ods. 1, § 39, § 49a, § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1, 3, 4 písm. a), i), 5, 6, § 54 ods. 1, 2, § 451 ods. 1, 2, § 456, § 458 ods. 1, § 501 ods. 2, § 502 ods. 1, § 503 ods. 1, 2, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, čl. 3 ods. 1 Rady 93/13/EHS, § 1 ods. 1, § 1 ods. 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom ku dňu zavretia zmluvy, § 261 ods. 3 písm. d), § 273 ods. 1, § 369 ods. 1, § 497, § 708 ods. 1, § 710 Obchodného zákonníka, § 3 ods. 1, § 10c nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2, § 263 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Vecne ho odôvodnil tým, že sa primárne vyporiadal ako s predbežnou otázkou s návrhom žalobcu na rozhodnutie rozsudkom pre zmeškanie žalovaného. Z obsahu spisu mal súd prvej inštancie preukázané, že žalovaný sa k žalobe vyjadril zhodnotiac ju ako nedôvodnú, nezrozumiteľnú, zmätočnú a bez logických súvislostí, rozpornú s faktickým a právnym stavom. Súd prvej inštancie dospel k názoru, že žalobcom tvrdený skutkový stav nie je nesporný, preto nevydal rozsudok pre zmeškanie žalovaného

na pojednávaní 27.3.2018. Z toho potom aj vyplýva, že len zmeškanie žalovaného nemôže vyústiť do jeho procesného neúspechu v konaní vo veci samej. Za podstatné tu považoval to, že žalobca sa domáha sumy 24.000 eur (v niektorých podaniach uvádza cca 24.000 eur) za zaplatené všetky poplatky za vedenie bežného účtu, hypotekárneho účtu a iné poplatky, úroky, pričom neodôvodnil, ako k sume 24.000 eur dospel, pričom tvrdil že jeho výpisy z banky sú staré a nečitateľné. Súd prvej inštancie vzhľadom na charakter sporu vychádzajúc z § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa dospel k záveru, že žalobca má na určenie neplatnosti právneho úkonu (zmluvy o hypotekárnom úvere) daný zákonný naliehavý právny záujem. Pritom vo všeobecnosti platí, že spotrebiteľ sa môže domáhať ochrany svojho práva proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany proti porušiteľovi na súde. Z obsahu zmluvy o hypotekárnom úvere č. 073579 vyplýva, že bola uzavretá žalovaným ako podnikateľom a žalobcom ako spotrebiteľom a predmetom zmluvy bolo poskytnutie finančných prostriedkov na nadobudnutie existujúcej nehnuteľnosti. Nepochybne bola medzi stranami sporu uzatvorená formulárová spotrebiteľská zmluva dňa 30.5.2008, na ktorú je treba primárne aplikovať ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa ako lex specialis a ustanovenia Obchodného zákonníka týkajúce sa zmluvy o úvere ako lex generalis. Súd prvej inštancie vychádzal z toho, že právny význam nemá akýkoľvek omyl konajúceho subjektu, ale len „podstatný omyl“. V tomto konkrétnom prípade je právnym účinkom zmluvy to, aby žalobca A. B. prostredníctvom úveru od žalovaného financoval kúpu nehnuteľnosti. Z konkrétnej právnej veci vyplýva, že žalobca mienil kúpiť nehnuteľnosť a aj reálne nehnuteľnosť do výlučného vlastníctva nadobudol po zaplatení kúpnej ceny prostredníctvom žalovaného, z toho vyplýva výsledok právneho úkonu (zmluvy o poskytnutí hypotekárneho úveru): nadobudnutie vlastníctva k nehnuteľnosti kúpnu zmluvou, ktorý následok žalobca aj zamýšľal pri uzatváraní zmluvy o poskytnutí hypotekárneho úveru. Z vyjadrení žalobcu vyplýva jeho správna predstava o primárnom právnom následku uzatvorenia zmluvy a to nadobudnutie vlastníctva k nehnuteľnosti. Z výsledkov vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie nevyplývalo, že by boli naplnené kumulatívne podmienky § 49a OZ, teda, že by žalobca v čase uzatvárania zmluvy bol žalovaným uistený o tom, že poskytuje svoje vlastné peniaze, či peniaze iných vkladateľov. Z týchto okolností súdu prvej inštancie absentovala subjektívna stránka žalovaného ako druhého účastníka zmluvného vzťahu. Takáto klauzula sa nikde v zmluve nenachádza. Z týchto všetkých okolností súdu prvej inštancie následne vplynulo, že žalobca nebol v objektívnom omyle (dokonca podstatnom) pri uzatváraní zmluvy o hypotekárnom úvere a teda predmetná zmluva je platná a preto v časti o určenie neplatnosti predmetnej zmluvy súd prvej inštancie jeho žalobu zamietol. Žalobca sa odvolával na jeho ústavné práva, právo na bývanie a vlastnícke právo, ale súd prvej inštancie poukázal, že pokiaľ by žalovaný nesplnil svoju povinnosť plynúcu zo zmluvy, žalobca by neovlastnil byt, ktorý v súčasnosti vlastní. Nakoľko súd prvej inštancie nevyhovet žalobe v časti určenia neplatnosti zmluvy o hypotekárnom úvere, tak zamietol aj žalobu v časti určenia neplatnosti záložného práva banky k nehnuteľnosti, lebo zmluva o zriadení záložného práva sa viaže na zmluvu o poskytnutie hypotekárneho úveru, ktorú súd prvej inštancie ponechal v platnosti. Bez zriadenia záložného práva ku kupovanej nehnuteľnosti v prospech žalovaného by nebola prostredníctvom veriteľa financovaná kúpa nehnuteľnosti. Žalobca sa domáhal aj zaplatenia sumy 24.000 eur, ktorá podľa neho predstavuje poplatky za vedenie bežného účtu, hypotekárneho účtu a iné poplatky, pritom konkrétny spôsob výpočtu smerujúci k sume 24.000 eur uvedený nebol. Zmluva je síce datovaná dátumom 27.6.2008, ale preukázateľne z listín predložených žalovaným vyplýva, že bežný účet žalobcu bol otvorený dňa 28.4.2008. Z toho si súd prvej inštancie ustálil, že zmluva o bežnom účte reálne vznikla dňa 28.4.2008. V ten istý deň podpísal žiadosť u žalovaného o uzatvorenie zmluvy o úvere (hypotekárneho typu) č. 073579 . Táto dátumová súvislosť bola pre súd prvej inštancie dôležitá hlavne pre argumentáciu žalobcu, že bol pre čerpanie hypotekárneho úveru donútený zriadiť si u žalovaného bežný účet a žalovaný to popieral. Vzhľadom na zhodnosť dátumov si súd prvej inštancie ustálil existenciu objektívnej súvislosti medzi žiadosťou o poskytnutie úveru a zriadením bežného účtu u žalovaného. Podporne súd prvej inštancie dodal , že zo všeobecnej praxe bánk z obdobia žiadania o úver v roku 2008 je súdu prvej inštancie známe, že žiadateľ o úver musel mať zriadený bežný účet v tej istej banke, kde úver čerpal a z toho bežného úveru si banka priamo (po vopred danom súhlase dlžníkom) zrážala splátku úveru, poplatky. Súd prvej inštancie uviedol, že obe zmluvy sú formulárové. Formulárové boli z dôvodu, že text zmlúv bol vopred pripravený, žalobca ako spotrebiteľ nemal možnosť žiadnym podstatným spôsobom zasahovať do ich obsahu a ani do obsahu príslušných obchodných podmienok tvoriacich neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Záver, že ide o formulárové zmluvy umocňuje aj ich číselné označenie, pritom je problematické individuálne vyjednávanie zmluvných podmienok u zmlúv, ktoré sa dojednávajú vo veľkom počte. Potvrdzujú to aj poznatky súdu prvej inštancie z jeho praxe, keď v iných sporoch majú zmluvy žalovaného taký istý obsah. Súd prvej inštancie vyhodnotil zmluvné podmienky,

konkrétne v bode 75 VOP a v čl. VI., ods., čl. IX., ods. 2 zmluvy o hypotekárnom úvere, písané miniatúrnym písmom za netransparentné z dôvodu, že veriteľovi (ČSOB, a.s.) umožňuje účtovať bližšie nešpecifikované poplatky a to bez obmedzenia ich počtu pri jednotlivých druhoch poplatkov, môže ich meniť a spotrebiteľ ich má platiť, aj keď ich výšku ani opodstatnenosť vopred nepozná. Súd prvej inštancie mal preukázané, že počas záväzkovoprávneho vzťahu medzi stranami sporu si žalovaný účtoval s odkazom na Sadzobník jeho poplatkov nasledovné poplatky: a) v súvislosti s hypotekárnym úverom: opakovane poplatky za upomienky v sumách 8,30 eur, 10 eur, 20 eur, opakovane poplatky za výzvu 28,21 eur, 35 eur, 40 eur, poplatky za správu úveru mesačne po 2,32 eur; b) v súvislosti s vedením bežného účtu si žalovaný účtoval: opakovane poplatky za vedenie účtu: 2,19 eur, 4,25 eur, 2,59 eur, 2,99 eur, 2,69 eur, 4 eur, 5 eur; opakovane poštovné za avízo: 0,33 eur, 0,40 eur; opakovane poplatok za avízo: 1 eur; poštovné za upomienku: 1 euro; opakovane poplatky za upomienku: 3,32 eur, 3,50 eur. Súd prvej inštancie zastával názor, že ide o nejasný a neuzavretý okruh poplatkov predpokladaný v posudzovaných zmluvných podmienkach, je netransparentný a robí sporné podmienky neprijateľné. Výšku poplatkov môže podľa spornej zmluvnej podmienky dodávateľ bez ďalšieho meniť. Spotrebiteľ sa tak ocitá v neistote najmä v spojení so sankciami, ktoré spotrebiteľovi hrozia za porušenie zmluvných povinností vrátane nezaplatenia poplatku, o ktorom nemusí mať vedomosť alebo vedomosť o jeho zmenenej výške. V rámci súdnej kontroly má relevanciu spojitosť s ostatnými podmienkami, a teda aj sankciami (čl. 4 ods. 1 smernice). Nie je významný záujem, či úmysel toho ktorého účastníka zmluvy alebo či podmienku využije alebo nie, ale či objektívne ide o nekalú klauzulu (rozsudok SD C-453/10 bod 32). Záväzok spotrebiteľa platiť poplatky v sadzobníku sa v zmluve o bežnom účte ani v VOP nenachádza, len abstraktne ho možno nájsť vo VOP, ktoré by mali obsahovať len pomocné vysvetľujúce a technické ustanovenia (porov. nález Ústavného súdu Českej republiky vo veci I. ÚS 3512/11). V bode V ods. 3 Zmluvy o bežnom účte je len konštatované, že „banka si účtuje odmeny a poplatky podľa Sadzobníka banky“, v bode 75 Všeobecných obchodných podmienok (VOP) je uvedené, že „banka je oprávnená požadovať odplatu, ktorú predstavujú jednotlivé poplatky podľa príslušného sadzobníka banky platného v čase vykonania obchodu“ - z čoho súdu prvej inštancie vyplynulo, že ani v jednom prípade nejde záväzok spotrebiteľa platiť, individuálnu dohodu zmluvných strán, ale len o jednostranný diktát banky bez uvedenia konkrétnej výšky. V čl. IX ods. 2 zmluvy o hypotekárnom úvere je uvedené, že „dlžník sa zaväzuje uhradiť banke najmä tieto poplatky v zmysle platného sadzobníka: poplatok za poskytnutie úveru, poplatok za čerpanie úveru, poplatky za správu úveru“- z obsahu predmetného článku si súd prvej inštancie ustálil, že ani len pri taxatívne uvedených poplatkoch nie je uvedená ich výška, čo súd vyhodnotil ako absenciu individuálnej dohody zmluvných strán. Podporne súd prvej inštancie doplnil, že je absolútne neplatným, aby sa spotrebiteľ vopred zaväzoval na platenie poplatkov bez poznaniach ich druhu a výšky a len s odkazom na sadzobník poplatkov, ktorý sa dokonca mení. Záväzok spotrebiteľa platiť poplatky má pre neho závažné dôsledky a v spojení s ostatnými podmienkami môže porušenie záväzku privodiť default (stratu výhody splátok; zosplatnenie celého úveru), a to na základe netransparentného záväzku vo VOP, bode V ods. 3 Zmluvy o bežnom účte a čl. IX ods. 2 zmluvy o hypotekárnom úvere (porov. aj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci 2Cdo 245/2010). Súd prvej inštancie pre platnosť takéhoto záväzku vyžadoval jeho transparentné dojednanie priamo v zmluve, aj keby sa žalovanému ČSOB, a.s. zdalo za postačujúce uvedenie záväzku spotrebiteľa platiť rozmanité poplatky v zmluvách a vo VOP. Hrubú nerovnováhu vyvoláva aj možnosť jednostrannej zmeny poplatkov zakotvená v bode 75 VOP, podľa ktorého je veriteľ oprávnený meniť poplatky uvedené v Sadzobníku kedykoľvek za trvania zmluvy v súlade s predmetným bodom VOP a bez priznania adekvátnych práv spotrebiteľovi. Súd prvej inštancie ustálil, že poplatky účtované z titulu zmluvy o hypotekárnom úvere s odkazom na sadzobník poplatkov (poplatky za upomienky, výzvy a za správu úveru) a poplatky účtované z titulu zmluvy o bežnom účte s odkazom na sadzobník poplatkov (poplatky za vedenie účtu, poplatky za avízo, poplatky za upomienku) neboli individuálne dohodnuté, preto sú neplatné a to aj s odkazom na ich všeobecné poňatie do zmlúv s odkazom na sadzobník súd prvej inštancie vyhodnotil ako nekalú obchodnú prax. V čl. III ods. 1 zmluvy o poskytovaní služieb ČSOB elektronického bankovníctva je uvedený predtlačný text, že „banka účtuje za služby poplatky podľa platného sadzobníka poplatkov banky“, ale konkrétne sumy poplatkov v zmluve uvedené neboli. Súd prvej inštancie si vyhodnotil toto zmluvné dojednanie ako nie individuálne dojednané a preto i neplatné. Žalovaný predložil súdu prvej inštancie žiadosti na osvedčenie svojich tvrdení, ale nepreukázal, že by aj reálne elektronicky výpisy zasielal a generoval nové PIN, preto súd prvej inštancie zotrval na závere, že žalovaný neposkytoval žalobcovi za poplatok spojený s vedením účtu reálne žiadne protiplnenie a nemohol ani z tohto dôvodu vyhovieť žalobe v časti vrátenia poplatkov za vedenie bežného účtu. Pokiaľ ide o účtované poštovné za upomienky a avízo, nakoľko žalovaný nepreukázal súdu prvej inštancie reálne vynaložené hotové výdavky za poštovné (súvisiace s bežným

účtom žalobcu, konkrétne poštovné za upomienky 4 eurá a poštovné za avízo: 8,59 eur), súd prvej inštancie v tomto druhu poplatkov (poplatkov za poštovné) vyhovel tiež žalobcovi. Súd prvej inštancie osobitným výrokom nevyhlásil v petite tohto rozsudku za neprijateľné zmluvné podmienky ohľadom poplatkov a odmien za poskytovanie peňažných a obchodných služieb bankou za upomienku a za výzvu s odkazom na právoplatný rozsudok OS Bratislava IV v Bratislave, č. k. 16C/185/2011 z 17.4.2012, v ktorom tak už učené bolo a žalovaný je povinný sa tým riadiť (voči iným klientom si ich neuplatňovať). V predmetnom rozsudku (16C/185/2011) súd prvej inštancie už určil za neprijateľnú zmluvnú podmienku to, že obsahom je oprávnenie banky účtovať klientovi ako spotrebiteľovi za svoje služby poplatky a odmeny v súlade so sadzobníkom poplatkov a odmien za poskytovanie peňažných a obchodných služieb bankou za upomienku a za výzvu (prvú a ďalšiu)). Súd prvej inštancie posúdil ako neprijateľné poplatky za upomienky zasielané opakovane spotrebiteľovi, lebo na ne niet zákonného nároku, lebo žalovanému nemôžu patriť, keďže si uplatňuje paušálnu náhradu ujmy za omeškanie (úrok z omeškania). Súd prvej inštancie k poplatkom pripomína aj rozhodnutie Vrchného krajského súdu v Brandenbursku (Brandenburgisches Oberlandesgericht) z 21. júna 2006 č. k. 7U 17/06: „Poplatky za upomienky sú neprijateľné. Sporiteľni bol súdom uložený zákaz používať zmluvné podmienky a prijímať plnenia z poplatkov.“ Zmluvné podmienky vo všeobecných obchodných podmienkach banky, v sadzobníku poplatkov v spojení so zmluvou o hypotekárnom úvere a zmluvy o bežnom účte, ktoré požadujú od spotrebiteľa úhradu poplatku za správu úveru a vedenie (bežného) účtu podliehajú súdnej kontrole a sú podmienkami neprijateľnými. Poplatok za vedenie/správu účtu (bežného i hypotekárneho) nemá povahu odplaty za konkrétnu zmluvnú službu poskytovanú bankou, a preto nepredstavuje dojednanie týkajúce sa ceny. Vedenie týchto účtov nepredstavuje samostatnú odplacnú službu banky klientovi, práve naopak slúži výhradne záujmom banky. Pokiaľ ide o splácanie úveru banke, slúži úverový účet a bežný účet v prvom rade účtovným, resp. zúčtovacím účelom banky, ktorá prostredníctvom svojho vnútorného vedenia účtov vo vlastnom záujme sleduje stav plnenia úverového vzťahu dlžníkom. Naproti tomu spotrebiteľ, ktorý si pravidelne plní svoju povinnosť splácať úver (dlh) nie je na vedenie osobitného účtu bankou, s cieľom mať o splácaní úveru prehľad, odkázaný. Súd prvej inštancie poukázal na to, že banka (v tomto prípade žalovaný) má zákaz v úverových zmluvách a všeobecných obchodných podmienkach uzavieraných so spotrebiteľmi používať alebo sa dovoliavať zmluvnej podmienky, ktorá bola vyhlásená za neprijateľnú a zmluvných podmienok s rovnakým významom (zhodná zmluvná podmienka bola vyhlásená za neprijateľnú už rozhodnutím Bundesgerichtshof zo dňa 7. júna 2011, sp. zn. AZ XI ZR 388/10). Súd prvej inštancie sa vyporiadal s poplatkom vo výške 724,45 eur účtovaným za mimoriadnu splátku zaplatenú žalobcom vo výške 14.489 eur dňa 17.12.2012. Suma 724,45 eur predstavuje 5 % z výšky mimoriadnej splátky. V čl. VI., ods. 4 písm. a) zmluvy o hypotekárnom úvere je uvedené, že dlžník má právo k dátumu zmeny platnosti úrokovej sadzby dohodnutej v zmluve uhradiť mimoriadnu splátku úveru, pričom z obsahu zmluvy nevyplýva, že by mimoriadna splátka mala byť spojiteľná. Fakt, že konkrétna výška poplatku za mimoriadnu splátku nie je uvádzaná v samotnej zmluve o hypotekárnom úvere súd prvej inštancie vyhodnotil ako neuzatvorenú individuálnu dohodu a preto je aj účtovanie tohto poplatku neprijateľné, skôr rezonujúce tiež ako nekalá obchodná praktika. Tento poplatok nebol individuálne dohodnutý, preto jeho účtovanie je neplatným právnym úkonom a z toho dôvodu aj na tento poplatok má žalobca nárok titulom bezdôvodného obohatenia žalovaného. Vzhľadom na to, že žalobca sa v žalobe domáhal zaplata sumy 24.000 eur raz titulom náhrady škody a raz titulom bezdôvodného obohatenia, súd prvej inštancie sa s tým tiež vyporiadal. Z obsahu vyjadrení žalobcu ani listinných dôkazov ním produkovaných a súvisiacich konkrétne s jeho zmluvným vzťahom so žalovaným si súd prvej inštancie ustálil, že nepreukázal kumulatívne splnenie všetkých prvkov na konštatovanie zodpovednosti za škodu. Jednak nepreukázal protiprávnosť konania žalovaného vo vzťahu k nemu, nepreukázal vzniknutú mu škodu ním prezentovanú v sume 24.000 eur a v konečnom dôsledku ani kauzálny nexus; sekundárne nemal súd prvej inštancie preukázaný ani subjektívny prvok zavinenie zo strany žalovaného. Na základe všetkých vyššie uvádzaných skutočností súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaný získal majetkový prospech bez právneho dôvodu, čím sa bezdôvodne obohatil a preto je povinný bezdôvodné obohatenie vydať. Súd prvej inštancie priznal žalobcovi poplatky vo výške 2.222,99 eur (1.964,69 eur + 258,30 eur) špecifikované presne už v ods. 14 odôvodnenia tohto rozsudku) reálne ním zaplatené banke (ČSOB, a.s.), pretože zmluvné ustanovenia (oboch zmlúv i VOP) v spojení so sadzobníkom poplatkov, ktoré umožňovali žalovanému účtovať tieto poplatky považoval za absolútne neplatné podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojení s § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka. Jedná sa o neprijateľné zmluvné podmienky, ktoré neboli individuálne dojednané, spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Uvedené formulárové zmluvné ustanovenie hrubo poškodzuje spotrebiteľa, pretože závisí len od vôle veriteľa, koľko spojiteľných upomienok a výziev spotrebiteľovi odošle a zvýši si tak príjem, s tým, že aj výška

týchto poplatkov za upomienku je neprimeraná, nezodpovedá skutočným nákladom. Vychádzajúc z obsahu čl. III. ods. 3,4 zmluvy o hypotekárnom úvere súdu prvej inštancie vyplývalo, že toto ustanovenie nebolo výsledkom individuálnej dohody zmluvných strán, ale predtlačenu formou nanútený diktát, čiže predmetné ustanovenie súd prvej inštancie vyhodnotil ako neplatné. Nakoľko však bola v čase uzatvorenia zmluvy o hypotekárnom úvere dohodnutá výška úrokovej sadzby 5,73 % ročne a veriteľ si v rámci svojej žaloby voči A. B. ako dlžníkovi uplatnil nižšiu výšku (paušálne 5,19 %), súd prvej inštancie samostatným výrokom v rozsudku neurčil zmluvnú podmienku čl. III. ods. 3,4 vyššie citovanej zmluvy za neplatnú. Z obsahu zmluvy o hypotekárnom úvere (čl. V, ods. 2 písm. h), i)) vyplýva v rámci predtlačeneho textu ako jedna z podmienok čerpania úveru povinnosť pre dlžníka: predloženie poistnej zmluvy uzavretej konkrétne v ČSOB poisťovni, a.s. s vinkuláciou poistného plnenia a uzavretie s bankou (ČSOB, a.s.) dohody o poistení úveru pre prípad smrti alebo invalidity následkom úrazu (ďalej len „dohoda o poistení“). Následne dňa 27.6.2008 žalovaný ako poistník uzatvoril so žalobcom ako poisteným predmetnú dohodu o poistení (reg. č. 073579/Poistosoba/1) s mesačným poplatkom za poistenie 301 Sk. Z obsahu čl. V, ods. 2 písm. h), i) zmluvy o hypotekárnom úvere súdu prvej inštancie vyplýva, že nejde o individuálnu dohodu zmluvných strán, lebo spotrebiteľ nemal ani len možnosť výberu uzavrieť poistnú zmluvu s inou poisťovňou. Keďže nebola zmluvná podmienka individuálne dojednaná, bola neplatná a práve na tomto skutkovom základe si súd prvej inštancie vyhodnotil aj dohodu o poistení (reg. č. 073579/Poistosoba/1) za neplatnú a poplatok prijímaný ako „bankopoistenie 9,99 eur kvalifikoval ako bezdôvodné obohatenie banky (ČSOB, a.s.).

2. Súd prvej inštancie sa vypořiadal osobitne so vzájomnou žalobou žalovaného voči žalobcovi žalujúc ho o zaplatenie sumy 17.035,19 eur s príslušenstvom a nákladov dražby 309,70 eur, titulom nesplateného úveru čerpaného na kúpu nehnuteľnosti. Strany sporu uzatvorili dňa 30.5.2008 zmluvu o poskytnutí hypotekárneho úveru (ďalej len „zmluva o hypotekárnom úvere“), na základe ktorej žalovaný ako veriteľ poskytol úver žalobcovi ako dlžníkom 1.000.000 Sk za účelom kúpy nehnuteľností, ktoré boli určené až v dodatku č. 1 z 17.6.2008. Zmluvné strany sa v zmluve dohodli, že poskytnutý úver bude úročený úrokovou sadbou 5,73 % ročne platnej do 16.5.2011. Ďalej sa dohodli, že dlžník splatí úver najneskôr do 30 rokov od termínu dočerpania v mesačných splátkach po 5.823,03 Sk (193,29 eur), splatné k 15. dňu každého mesiaca. Dodatkom č. 2 zo dňa 3.9.2009 k predmetnej zmluve si dohodli splatenie úveru najneskôr do 15.7.2038 z dôvodu odkladu splátok od 16.9.2009 do 15.12.2009, a na výške mesačnej splátky 197,88 eur od 15.1.2010. Tento úver bol zabezpečený záložným právom v zmysle zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti zo dňa 17.6.2008 a predmetom záložného práva bola nehnuteľnosť kupovaná žalobcom, na ktorú žiadal aj poskytnúť hypotekárny úver. Žalovaný oznámil žalobcovi listom z 18.3.2014, že úver zosplatnil, splatnosť vyhlásil ku dňu 17.3.2014. Zároveň vyzval na zaplatenie zvyšku dlžnej sumy 17.726,64 eur vrátane príslušenstva a prípadných poplatkov podľa Sadzobníka ČSOB v lehote do 28.3.2014. Predmetné oznámenie prevzal žalobca dňa 26.3.2014. Žalovaný listom z 27.6.2014 oznámil žalobcovi (prevzal ho 17.7.2014) začatie výkonu záložného práva a že pohľadávka prešla pod správu odd. vymáhania úverov. Z obsahu pripojeného spisu súdu prvej inštancie, sp.zn. 7C/353/2015 súd zistil, že aukčná spoločnosť DRAŽBY & SPRÁVA POHLADÁVOK vyzvala listom z 5.3.2015 umožniť obhliadku nehnuteľnosti. Z obsahu protokolu o obhliadke predmetu dražby z 26.3.2015 spísanej citovanou akčnou spoločnosťou súd prvej inštancie zistil, že dlžník – žalobca neumožnil obhliadku. Dražba zrealizovaná nebola. Žalobca v konaní potvrdil, že najprv podal u žalovaného žiadosť o hypotekárny úver, po uzatvorení zmluvy o hypotekárnom úvere medzi ním a žalovaným a uzatvorení kúpnej zmluvy s treťou osobou na nehnuteľnosť (v kúpnej zmluve bola uvedená forma vyplatenia kúpnej ceny kupujúcim prostredníctvom hypotekárneho úveru u žalovaného) nadobudol do výlučného vlastníctva nehnuteľnosť. Úver prestal splácať, lebo prišiel o zamestnanie. Nakoľko žalobca dlžnú sumu neuhradil žalovaný sa domáhal úhrady. Žalovaný uviedol a listinami súdu prvej inštancie preukázal, že žalobca zaplatil celkovo sumu 26.916,41 eur, z ktorej sumy si započítal na istinu 16.158,73 eur, na zmluvné úroky 8.688,73 eur, na úroky z omeškania 104,10 eur a na poplatky 1.964,69 eur. Z karty klienta ohľadom platieb žalobcu žalovanému súd prvej inštancie zistil, že uplatnený zmluvný úrok 479,10 eur (predpísané splatné zmluvné úroky boli celkovo 9.167,99 eur - zaplatená suma na úrokoch 8.688,99 eur) je vypočítaný za obdobie od 17.6.2008 do 17.3.2014, pričom od 16.5.2008 do 16.5.2011 sa počítalo s úrokom 5,73 % a od 17.5.2011 do 17.3.2014 s úrokom 5,19 % (presný rozpis sa nachádza v tabuľke klienta na čl. 25 spojeného spisu sp. zn. 2Csp/63/2017 a súd prvej inštancie kontrolným numerickým výpočtom zistil, že ide o totožné sumy ako sú už vyššie uvádzané: 9.167,99 eur - 8.688,99 eur). Z vykonaného dokazovania a zisteného skutkového stavu veci vyvodil súd prvej inštancie právny záver, že vzájomná žaloba žalovaného bola podaná v časti dôvodne. Zmluvu o poskytnutí hypotekárneho úveru za účelom kúpy nehnuteľnosti, súd posúdil ako spotrebiteľskú zmluvu podľa §

52 a nasl. OZ. Na základe zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti bolo zriadené záložné právo k nehnuteľnosti. Keďže žalobca ani na výzvu veriteľa dlžnú sumu neuhradil, tak žalovaný vyhlásil splatnosť úveru k 17.3.2014. Žalobca neuhradil celkovú bankou požadovanú sumu 17.726,64 eur s príslušenstvom 28.3.2014, preto bol žalobca upovedomený o začiatku výkonu záložného práva. Žalobca dražobnej spoločnosti nehnuteľnosť na ohliadku nesprístupnil, a cez návrh na neodkladné opatrenie sa domohol uloženia povinnosti pre ČSOB, a.s. zdržať sa záložného práva. Žalobca naďalej býva v tej istej nehnuteľnosti, ktorú kúpil po uzavretí zmluvy o hypotekárnom úvere so žalovaným. Vzájomná žaloba bola podaná dôvodne v časti sumy doposiaľ neuhradenej istiny úveru 17.035,19 eur (čerpaná suma 33.193,92 eur = suma zaplatená a započítaná na istinu 16.158,73 eur) s úrokom z omeškania 8,25 % ročne zo sumy 17.035,19 eur od 18.3.2014 do zaplatenia, neuhradených zmluvných úrokov z úveru vo výške 479,10 eur s úrokom z omeškania 8,25 % ročne zo sumy 479,10 eur od 18.3.2014 do zaplatenia a v tejto časti vzájomnej žalobe aj vyhovel. Súd prvej inštancie priznal žalovanému úrok z omeškania z istiny i zmluvne dohodnutého úroku (predstavujúceho odplatu za poskytnutie úveru) odo dňa 18.3.2014, lebo k 17.3.2014 došlo k zosplatneniu úveru a to v zákonnej výške 8,25 % platnej od 17.3.2014. Súd prvej inštancie priznal úrok z omeškania 8,25 % ročne z dôvodu, že v prvý deň omeškania (18.3.2014) bola základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky 0,25 %, a preto žalovanému patrí úrok z omeškania vo výške 8,25 % ročne z priznanej sumy. Súd prvej inštancie po podriadení zmluvy o poskytnutí hypotekárneho úveru súdnej kontrole zamietol vzájomnú žalobu žalovaného v časti: 1. zmluvného úroku 5,19 % ročne zo sumy 17.035,19 eur účtovaného od 18.3.2014 do zaplatenia, 2. zákonného úroku z omeškania 18,20 eur (účtovaného za obdobie 16.5.2008 do 17.3.2014), 3. nákladov dražby 309,70 eur, a to z nasledujúcich dôvodov: Na základe riadneho a včasného nesplácania mesačných splátok veriteľovi - žalovanému vznikol žalobcovi na istine dlh, ktorý doposiaľ nevrátil žalovanému spolu s dojednaným úrokom vyčísleným ku dňu zosplatnenia úveru. Uplatnený riadny úrok vo výške 5,19 % ročne z istiny úveru 17.035,19 eur od 18.3.2014 (deň nasledujúci po zosplatnení) do zaplatenia a to aj keď bol nižší než v zmluve dohodnutá výška 5,73 % ročne na základe zmluvy o hypotekárnom úvere súd prvej inštancie nepovažoval za dôvodný. Riadny úrok z úveru predstavuje odplatu pre veriteľa za užívanie istiny úveru dlžníkom po dojednanú dobu. Využitím práva predčasného zosplatnenia úveru zo strany veriteľa dochádza k zmene obsahu záväzku, dlžník/spotrebiteľ stráca výhodu splátok a poskytnuté prostriedky už nemá právo užívať po dobu pôvodne dohodnutú, ale musí ich okamžite vrátiť veriteľovi, čím sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť veriteľovi namiesto úrokov z úveru, úroky z omeškania z dlžnej sumy úveru. Právo na riadny úrok z úveru má žalovaný do zosplatnenia istiny úveru (t.j. do 17.3.2014) a následne má žalovaný ako veriteľ právo už iba na úrok z omeškania. Súd prvej inštancie poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 6Co 190/2014 zo dňa 30.6.2015 a uznesenie Ústavného súdu SR, sp. zn. IV. ÚS 476/2012-14 zo dňa 18.9.2012. Z týchto dôvodov súd prvej inštancie žalovanému úrok z úveru za obdobie po zosplatnení úveru 17.3.2014 nepriznal. Priznal mu úrok za obdobie od 17.6.2008, kedy sa žalobca dostal do omeškania do 17.3.2014 v celkovej sume 479,10 eur. Z týchto istých argumentačných dôvodov uvádzaných v tomto odseku súd zamietol žalovaným uplatnený nárok aj na úroky z omeškania vo výške 18,20 eur počítaných za obdobie do zosplatnenia úveru. Súd prvej inštancie poukázal na uznesenie NS SR vo veci 4 Obo 143/98 a rozsudok KS v Prešove vo veci 6Co 182/2011. Vyjadrením žalovaného mal súd prvej inštancie preukázané, že nemal so žalobcom dohodnutú konkrétnu dražobnú spoločnosť, banka má rámcové zmluvy s dražobnými spoločnosťami a dražby im zaeľuje podľa určitého princípu. Na preukázanie nároku žalovaného doložil súdu prvej inštancie faktúru dražobnej spoločnosti na sumu 309,70 eur. Z obsahu predmetnej faktúry súdu prvej inštancie nevyplývajú žiadne konkrétne rozpísané náklady, na ktoré sa viaže suma 309,70 eur a keďže žalovaný ani nepredložil listiny preukazujúce náklady dražby ním prezentované ako „skutočné“, súd aj v tejto časti vzájomnú žalobu zamietol. Primárne sa vyporiadal s textom zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti z 17.6.2008. Vychádzajúc z obsahu čl. VI. ods. 2 súdu vyplynulo, že predmetný text je písaný v prefabrikovanej vopred predtlačenej forme, pričom nie je ani len zvýraznený text ohľadom toho, že záložca splnomocňuje záložného veriteľa sekundárne na uskutočnenie predaja nehnuteľnosti cez iný odborný subjekt, ktorý nie je vôbec špecifikovaný a ani nie je daná možnosť záložcovi výberu z viacerých subjektov. Z toho súdu vyplynulo, že predmetné splnomocnenie nie je výsledkom individuálnej dohody zmluvných strán a preto ho hodnotí ako neplatné. Súd nepripustil vykonanie dôkazov navrhnutých žalobcom a to vypočutie zamestnanca ČSOB a.s. pána C. z dôvodu, že mal objektívne preukázané, aké všetky listiny (zmluvy, žiadosti) žalobca u žalovaného podpisoval a s obsahom listín sa súd oboznámil, preto vyhodnotil, že výsluch p. C. by bol nehospodárny. Návrh žalobcu na vykonanie dokazovania ustanovením znalca z odvetvia financie a bankovníctva za účelom vyhotovenia znaleckého posudku súd taktiež nepripustil z dôvodu, že jednak žalobca súdu prvej inštancie konkrétne v súvislosti s jeho konkrétnym prípadom (súvisiace ale s jeho záväzkovo - právnym

vzťahom s ČSOB, a.s.) nešpecifikoval, na čo konkrétne by mal znalec odpovedať a čo by mal v jeho veci konkrétne ozrejmiť a súd sám nehodnotil navrhnutý dôkaz za taký dôkaz, ktorý by pre svoje rozhodnutie v tomto konaní potreboval. Súd sa oboznámil aj s obsahom rozsudku Súdneho dvora C-429/05, na ktorý odkazoval žalobca s jeho požiadavkou, aby súd suploval jeho právneho zástupcu, k čomu súd prvej inštancie konštatoval, že takéto stanovisko súdny dvor v žiadnom odseku nezaujal. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázané, aké sumy a za akým účelom boli z hypotekárneho úveru financované jednotlivým subjektom a žiadny zo subjektov neodstúpil od kúpnej zmluvy. Tieto skutočnosti potom aj viedli súd k tomu, že nakoniec neakceptoval dôkaz navrhnutý žalobcom - žiadať od žalovaného bilančnú (obchodnú) knihu banky. Z vykonaného dokazovania nebolo sporné, že žalovaný úver kryl k 09/2008 emisiou hypotekárnych záložných listov E. a k 03/2018 emisiou E., ktoré emisie sú evidované Centrálnom depozitári cenných papierov SR. Tiež žalobca vo svojich vyjadreniach nepopieral, že je úver evidovaný bankou v registri hypoték. Na základe predmetných skutočností mal súd prvej inštancie preukázaný skutkový stav pre rozhodnutie vo veci a predloženie hypotekárnych listov nebolo potrebné. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania súd prvej inštancie vychádzal z § 255 ods. 1 C.s.p., § 262 ods. 1 C.s.p. a posudzoval čistý úspech strán sporu. Žalobca vo svojej žalobe žiadal určiť neplatnosť právneho úkonu a zaplatiť mu sumu 24.000 eur, bol úspešný v sume 2.222,99 eur. Z toho vyplýva že pri tejto jeho žalobe bol úspešnejším žalovaný, ktorý si v jeho konaní trovy konania neuplatnil, preto mu ani nevznikli a súd prvej inštancie mu ich ani nepriznal. Nepriznanie trov žalovanému súd prvej inštancie subsumoval do ods. V. výroku o trovách rozhodnutia. Vo vzájomnej žalobe podanej žalovaným žiadal žalovaný zaplatiť celkovo sumu 17.842,19 eur a súd prvej inštancie mu priznal sumu 17.514,29 eur (17.035,19 + 479,10), čo predstavuje čistý úspech 96 %. (Výpočet: žalovaný vo vzájomnej žalobe bol úspešný 98,16 %, t.j. $17.514,29 \times 100 : 17.842,19$; žalobca mal úspech 1,83 %, t.j. $100 - 98,16$; čistý úspech žalovaného: $98,16 - 1,83 = 96,32$, zaokrúhlene 96 %).

3. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie v zákonom určenej lehote podal žalobca odvolanie v časti zamietnutia vo zvyšku žaloby žalobcu, v časti uloženia povinnosti žalobcovi zaplatiť žalovanému sumy 17.035,19 eur a 479,10 eur s príslušenstvami a v časti náhrady trov konania (výroky II., III. a V.). Odvolanie odôvodnil poukazom na ustanovenie § 365 ods. 1 písm. a) až b), d) až h). Toto rozhodnutie nespĺňa kvalitatívne ústavne požiadavky na súdnu ochranu. Rozhodnutím bolo porušené právo na spravodlivý proces, vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, vo veci nebol úplne zistený stav veci nakoľko súd sa nedostatočne vysporiadal s navrhnutými dôkazmi a námietkami a neodôvodnil ani tie najzávažnejšie, ktoré preukazujú tvrdenie žalobcu. Interpretácia súdu je v rozpore s obsahom právnej praxe, pričom tento odklon nie je nijako zdôvodnený. Rozhodnutie je rozporné s kogentnými normami a jeho interpretácia v rozpore s prioritou spravodlivosti. Hodnotenie dôkazov bolo vykonané bez akceptovateľného racionálneho základu v rozpore so skutkovým základom. V predmetnej veci ide o spotrebiteľský spor s čím sa súd prvej inštancie nevysporiadal a pri mnohých úkonoch a uzneseniach ho ako spotrebiteľa a žalobcu nedostatočne poučil. Napádané rozhodnutie je príliš formalistické, trpí vadami a závery sú extrémne nekonzistentné. Súd nedostatočne preskúmal podania, argumenty a dôkazy, ktoré boli predložené. Odôvodnenie rozhodnutia nespĺňa zákonom stanovené podmienky. Medzi základné práva účastníka patrí aj právo na také odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne relevantné skutočnosti, pričom riadne odôvodnenie je jednou z podmienok preskúmateľnosti takéhoto rozhodnutia a jeho presvedčivosti vo vzťahu ku stranám sporu. Pokiaľ účastník má k dispozícii rozhodnutie, ktoré je nekonkrétne všeobecné, formalistické, odníma sa mu tým právo uskutočniť procesné práva, teda podať riadne kvalifikované odvolanie. Poukázal na čl. 3 ods. 1 CSP, čl. 46 a nasl., čl. 152 ods. 4 Ústavy SR, čl. 154c ods. 1 Ústavy SR, čl. 19 ods. 1 zmluvy o Európskej únii, čl. 47 Charty základných práv Európskej únie, čl. 2 ods. 2 ústavného zákona č. 23/1991, ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd, čl. 4 ods. 1 Listiny, čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, SMERNICU RADY 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I ÚS 407/2010, na rozhodnutia Ústavného súdu sp.zn. III. ÚS 79/02, III. ÚS 209/04, III. ÚS 206/06, III. ÚS 78/07, IV. ÚS 1/07, I. ÚS 57/07, IV. ÚS 182/07, I. ÚS 117/07, IV. ÚS 77/02, I. ÚS 402/08, I. ÚS 243/07, IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 299/04, II. ÚS 78/05, II. ÚS 249/04, IV. ÚS 23/05, I. ÚS 236/06, III. ÚS 363/06, na nález ÚS SR sp. zn. III. ÚS 107/07, I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95, II. ÚS 80/99, II. ÚS 243/05, na nález Ústavného súdu ČR sp.zn. II. ÚS 222/07 a na rozhodnutia ESLP Georgidias c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19.2.1998. Z ústavného hľadiska nie je možné aprobovať a tolerovať výkon verejnej moci, ktorá je prostým uplatnením formálne predvídaného oprávnenia orgánu verejnej moci bez toho, že by bol sledovaný zákonom predpokladaný a racionálny účel, ku ktorému konkrétny výkon zverenej právomoci smeruje. Okresný súd v rozhodnutí nerešpektoval kogentné normy, pričom zvolená interpretácia je v

extrémnom rozpore s prioritami spravodlivosti. Výklad a aplikácia právnych predpisov je v extrémnom nesúlade a odkláňa sa od ustálenej judikatúry bez toho, aby tento odklon bol dostatočne zdôvodnený (§ 220 ods. 3 CSP). Okresný súd značnú časť argumentácie vyňal a do rozhodnutia vôbec neuviedol, čo sa odzrkadlilo aj v odôvodnení rozhodnutia, ktoré nijako nereflektuje predloženú argumentáciu a zároveň ani nie je možné dovodiť z argumentácie súdu, že by sa vôbec touto argumentáciou v podaniach zaoberal, čím dostatočne neposúdil všetky predložené argumenty účastníka konania. Vo vzťahu k žalovanému je spotrebiteľ a súd prvej inštancie je povinný mu poskytnúť ochranu ako slabšej strane zmluvy a slabšej strane sporu z úradnej povinnosti. Účelom spotrebiteľského práva je poskytnúť spotrebiteľovi ochranu v prípadoch, kde môže dodávateľ zneužiť neinformovanosť spotrebiteľa tým, že do zmluvy zakomponuje zmluvné podmienky, ktoré sú v neprospech spotrebiteľa a úlohou súdu je v takýchto prípadoch ex offio skúmať neprijateľnosť zmluvných podmienok a rozpor s dobrými mravmi a v prípade, že sú zmluvné podmienky neprijateľné, zabezpečiť rýchlu a účinnú ochranu spotrebiteľa. Súdu chcel navrhnutými dôkazmi preukázať v odborných kruhoch nespochybniteľnú skutočnosť o spôsobe fungovania frakčného bankovníctva, ktorého je odporca súčasťou, a ktorého reguláciu určuje Národná Banka Slovenska a Európska Centrálna Banka. Žalovaný potvrdil a v konaní bolo preukázané, že nešlo o pôžičku z vlastných zdrojov ani podľa OZ ani podľa ObchZ, ale o hypotekárny úver poskytnutý podľa legislatívy v gescii NBS, na základe ktorého odporca vydal hypotekárny záložný list. Odporca podľa navrhnutých, ale nevykonaných, dôkazov vytvoril kredit vo svojej bankovej knihe, vytvoril jeho elektronickú podobu a pri transakcii o zaplatení predmetu kúpnopredajnej zmluvy (bytu) uviedol do omylu všetkých zúčastnených spotrebiteľov tým, že elektronický kredit, prevedený na účet predajcu predmetu kúpnopredajnej zmluvy predstavuje sumu zákonného platidla v podobe elektronických peňazí, ktoré aj v skutočnosti boli prevedené. Súd sa týmto zásadným tvrdením a doloženým dôkazmi, nedostatočne oboznámil a preto rozhodol podľa svojho uváženia, ktoré bolo ovplyvnené verejnou mienkou. Súd ignoroval všetky ním navrhnuté najzásadnejšie dôkazy, ktoré preukazujú jeho tvrdenie. Či už sú to odborné štúdie, alebo znalecké dokazovanie, alebo svedectvo odborníkov, či samotného regulátora bankového trhu Národnej Banky Slovenska. Odporca drží hotovosť len do 8-9% z toho, čo by mal a ostatné je ním vytvorený kredit, práve spôsobom, ktorým odporca poskytol jemu hypotekárny úver na základe Zmluvy o hypotekárnom úvere. Dôkaz: Individuálny výkaz o finančnej situácii odporcu k 31. marcu 2018. ČSOB, a.s. poskytol hypotekárny úver 33.193,92 eur (1 000 000 Sk) na kúpu nehnuteľnosti a kúpna zmluva bola uzavretá 14.5.2008, dodatok č. k nej je z 19.6.2008. Na základe žiadosti A. B. boli z úverového účtu prevedené financie na ním uvedené účty za účelom splnenia si povinností z kúpnej zmluvy kupujúcim A. B.: suma 19.927,96 eur bola poukázaná na účet F. C. E., G. na splatenie záväzku pôvodného majiteľa nehnuteľnosti. Suma 9.282,69 eur bola poukázaná na účet pôvodného majiteľa nehnuteľnosti a 3.983,27 eur bola prevedená na bežný účet žalobcu, ktorý následne vykonal hotovostný výber. Z týchto skutočností pre ČSOB, a.s. vyplýva, že A. B. sa stal vlastníkom nehnuteľnosti, čo vyvracia podsúvanú argumentáciu o abstrakcii finančnej transakcie a údajnom bezdôvodnom obohatení. ČSOB, a.s. odmieta porušenie ústavných a spotrebiteľských práv z jeho strany. Odporca teda vytvorí kredit, ale v skutočnosti ho kryje len percentom hotovosti, ktoré má v svojej držbe. Takýmto spôsobom poskytuje úvery tisíckam spotrebiteľov a iným osobám. Týmto spôsobom vstupuje odporca do zmluvného vzťahu v značne neprimeranej výhode, kedy za svoj ničím nepodložený kredit požaduje od neho zákonné platidlo. Podľa názoru žalobcu tento hrubý nepomer práv porušuje jeho ústavné právo na rovnosť a rovnoprávnosť, hrubo porušuje jeho spotrebiteľské práva, keď mu pred podpisom zmluvy zatajil, že mu nejde poskytovať peniaze, ale len ním vytvorený kredit, ktorý by nemohol vytvoriť bez podpísania zmluvy s ním. Takýmto spôsobom nemá možnosť vytvoriť kredit a musí plniť záväzky vyplývajúce zo zmluvy vo forme zákonného platidla, za ktorého hodnotu sa zaručuje štát. Za kredit, ktorý vytvoril odporca, tým že s ním podpísal zmluvu o hypotekárnom úvere zase ručí žalobca. Ak nespláti odporcom vytvorený kredit zákonným platidlom, za ktorý ručí štát, tak si ešte odporca môže uplatniť záložné právo a inkasovať predajom bytu. Z toho vyplýva hrubý nepomer práv zmluvných strán. Súd opomína právo spotrebiteľa poznať pravú povahu produktu podľa §7 ods. 2 písm. b), §8 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c), ods. 2 písm. a), ods. 3, ods. 4, ods. 5, ods. 6 a ods. 7 Zákona na ochranu spotrebiteľa. Táto skutočná povaha produktu bola a stále je utajovaná odporcom, preto o nej nemal vedomosť pri výbere pred uzatvorením Zmluvy o hypotekárnom úvere. Odporca ho uviedol do omylu, tým že mu nepožičal peniaze, ale len kredit a teda odporcom vytvorené číslo. Týmto spôsobom odporca, spolu s ostatnými bankami, získavajú neprimeranú výhodu voči nebankovým subjektom a spotrebiteľom a preukázateľne spôsobujú finančné krízy a znižovanie úrovne občanov SR, vrátane neho. Ak by mal vedomosť o takejto povahe produktu, tak by nikdy nepodpísal Zmluvu o poskytnutí hypotekárneho úveru, pretože by sa tak musel obmedziť na svojich právach a vedome znižovať svoju životnú úroveň, čo je nelogické a žiadny spotrebiteľ sa nemôže sám seba zbavovať svojich práv. Súd k jeho záveru dospel na základe nedostatočného dokazovania.

Taktiež je právny úkon neplatný na základe § 39 OZ, keďže odporca porušil viacero ustanovení Zákona na ochranu spotrebiteľa, preto žiadal určiť zmluvu za neplatnú. Tvrdil, že práve takým spôsobom, akým mu odporca poskytol hypotekárny úver, banky spôsobili hospodársku krízu, čo je až teraz všeobecne známa informácia. Týmto konaním bánk vrátane odporcu prišiel o prácu, následne schopnosť splácať úver a tak bol postupne donútený naštudovať si fungovanie centrálného bankovníctva. Keď si bol istý, že jeho vedomosti vystačia na súdny spor, tak začal obhajovať práva dané medzinárodnými zmluvami, ústavou a zákonmi SR. Súd na jednej strane potvrdzuje činnosť odporcu v rámci frakčného bankovníctva a na druhú stranu uvádza, že bolo preukázané, že prijal sumu 1000 000 SK v podobe elektronických peňazí. Súd si odporuje, keďže systém frakčného bankovníctva potvrdzuje jeho tvrdenie o tvorbe kreditu pri poskytovaní bankových úverov. A práve tu sa domáha svojich ústavných práv. Súd nebral do úvahy hospodárenie odporcu a spôsob vykonávania platobného styku odporcu, teda banky, ktorá spolu s ďalšou bankou, bankou predávajúceho, uviedla do omylu aj predávajúceho, tým, že nedostal finančné prostriedky vo forme elektronických peňazí, ktoré reprezentujú zákonne platidlo, ale len elektronickú formu kreditu vytvoreného odporcom, po podpise Zmluvy o hypotekárnom úvere s ním. Z ústavného hľadiska nie je možné aprobevať a tolerovať výkon verejnej moci, ktorá je prostým uplatnením formálne predvídaného oprávnenia orgánu verejnej moci bez toho, že by bol sledovaný zákonom predpokladaný a racionálny účel, ku ktorému konkrétny výkon zverenej právomoci smeruje. Súd neprodukoval žiadne dôkazy. Súd v konaní neprihliadol na skutočnosť, že ide o spotrebiteľský spor, neposkytol ochranu slabšej strany vyplývajúcu z Civilného sporového poriadku, tretej časti, druhej hlavy, spory s ochranou slabšej strany. Súd ho počas konania niekoľkokrát nedostatočne poučil o svojich právach, dokonca ho upozornil na koncentráciu súdnej moci. Znaleckým dokazovaním navrhol súdu si ozrejmiť fungovanie bankového systému a preukázať, že odporca mu nepožičal peniaze, ale kredit. Toto najzásadnejšie tvrdenie však súd nedostatočne preskúmal. Keďže v danej veci sa už konalo na základe jeho žaloby, ako žaloby spotrebiteľa domáhajúceho sa svojich práv, tak mal súd žalobu žalovaného zamietnuť. Je nelogické, prečo žalovaný podal žalobu a domáhal sa údajného dlhu, keď sa v danej veci už konalo. Takto žalovaný zbytočne predražil spor a súd nesprávnym posúdením mu dal povinnosť zaplatiť súdny poplatok s čím nesúhlasil a považoval za porušenie práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces. Navrhol súdu, aby zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie v bodoch II., III, V. výrokovej časti a vrátil vec na nové prejednanie veci a nové rozhodnutie vo veci.

4. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie v zákonom určenej lehote podal odvolanie aj žalovaný a to v časti uloženia mu povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 2.222,99 eur s príslušenstvom a v časti náhrady trov konania (výroky I. a V.). Odvolanie odôvodnil poukazom na ustanovenie § 365 ods. 1 písm. b), d), f), h). Súd prvej inštancie akceptoval žalobcom predložené podanie, ktoré je vnútorne rozporné, neúplne, nezrozumiteľné, zmätočné, bez logických súvislostí. Uvedené vady podania neboli zhojené ani doplnením a opravou žaloby zo dňa 09.11.2017. Žaloba ani v novom znení neobsahovala skutkové tvrdenia a ani dôkazy na základe, ktorých by bolo možné vyhovieť žalobnému petitu. Súd tak nepostupoval v súlade s účinnou právnou úpravou a podanie neodmietol, aj keď tento návrh vo veci samej rozhodne odmietnuť mal. Okresný súd sa zároveň necítil viazaný žalobným petitom žalobcu a sám sa vydal cestou preukazovania nároku žalobcu na bezdôvodné obohatenie titulom zaplatených poplatkov, a to napriek absencii rozhodujúcich skutkových tvrdení žalobcu o dôvodení nároku na sumu 24.000,- EUR neoprávnenosťou účtovania poplatkov žalovaným. Ak žalobca vo svojom podaní spomína neoprávnené účtovanie poplatkov, tak sa tým snaží odôvodniť len ním tvrdenú neplatnosť právneho úkonu. Súd tak svojím postupom suploval rolu žalobcu v konaní a na základe žalovaným predložených dôkazov vykonštruoval čiastočnú dôvodnosť žalovaného nároku žalobcu. Uvedeným postupom súd porušil zásadu rovnosti strán a kontradiktórnosti konania, čím zásadne zasiahol do práva na spravodlivý proces žalovaného. Napriek preukázaniu skutočnosti, že žalobca vopred vedel a súhlasil so všetkými účtovanými poplatkami a skutočnosťou, že žalobcovi boli poskytnuté služby na základe jeho žiadostí (bežný účet, úver, internet banking, poistenie, predčasné čiastočné splatenie úveru) a že z tohto dôvodu mu boli účtované poplatky, okresný súd dospel k záveru, že žalovaný nepreukázal poskytnutie služieb a nepreukázal oprávnenosť účtovania predmetných poplatkov. Na tomto mieste je potrebné poukázať, že žalobca mal preukázať svoj nárok do dôvodu a výšky a žalovaný nemal žiadnu povinnosť preukazovať oprávnenosť účtovania predmetných poplatkov. K priznanej sume žalobcovi žalobca sám nepredložil žiaden dôkaz, taktiež ani nepredložil v konaní Zmluvu o bežnom účte. V konaní absentoval akýkoľvek právny dôvod na vyhovie zjavne nedôvodnej žalobe. Z časových súvislostí bolo v konaní preukázané, že žalobca nebol žiadnym spôsobom donútený si otvoriť bežný účet, ale ten si dal otvoriť nezávisle od žiadaného úveru, ešte pred schvaľovacím procesom poskytnutia úveru. Na základe vyššie uvedených skutočností má žalovaný za preukázané, že okresný súd dospel na základe vykonaných dôkazov k

nesprávnym skutkovým zisteniam, vec nesprávne právne posúdil, čo malo za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej. Žiadal krajský súd, aby napadnuté rozhodnutie vo výrokoch I. a V. zrušil a vec vrátil okresnému súdu.

5. Z obsahu spisu vyplynulo, že odvolací súd o odvolaniach strán sporu rozhodol po tom, ako pripustil zmenu strany sporu na strane žalovaného tak, že namiesto ČSOB, a.s. vstupuje do konania spoločnosť EOS KSI Slovensko, s.r.o., rozsudkom zo dňa 27.11.2019, č.k. 11Co/236/2018- 290, ktorým rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch I., II., III., V. a VI. potvrdil a rozhodol, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania. V dôsledku podaného dovolania žalobcom dovolací súd uznesením zo dňa 29.9.2021, sp. zn. 3Cdo57/2020 rozsudok Krajského súdu v Trnave z 27.11.2019, sp.zn. 11Co/236/2018 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

6. Krajský súd v Trnave po vrátení mu veci dovolacím súdom ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie podali včas oprávnené osoby – strana sporu (§ 359 a § 362 ods. 1 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 355 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, 380 CSP) a dospel k záveru, že ani odvolanie žalobcu a ani odvolanie žalovaného nie je dôvodné, pretože rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch I., II., III., V. a VI. je vecne správny.

7. Pokiaľ sa týka strán sporu dovolací súd skonštatoval, že odvolací súd nesprávne pripustil vstup spoločnosti EOS KSI, s.r.o. do celého konania namiesto ČSOB, a.s. na základe návrhu banky z dôvodu postúpenia pohľadávky. Správne mal rozhodovať iba o zmene subjektu v konaní o žalobe ČSOB, a.s., kde banka vystupuje v postavení žalobcu a aj tu mal skúmať, či boli splnené zákonné podmienky postúpenia pohľadávky. Odvolací súd preto posudzoval, či boli splnené podmienky ust. § 93 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, v zmysle ktorého ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou aj bez súhlasu klienta. Keďže sa postupuje pohľadávka splatná, odvolací súd skúmal aj dodržanie podmienok vyplývajúcich z ust. § 53 ods.9 a § 565 OZ. Banka žalobcu vyzvala na úhradu omeškaných splátok výzvou zo dňa 18.2.2014, ktorú žalobca prevzal 28.2.2014, z ktorej vyplýva, že bol v omeškaní viac ako 3 mesiace a následne listom zo dňa 18.3.2014 oznámila banka zosplatnenie úveru ku dňu 17.3.2014, nakoľko nedošlo k úhrade dlžnej pohľadávky, ktorú tvorili omeškané splátky (z prehľadu platieb vyplynulo, že žalobca od 16.8.2013 do 17.3.2014 neuhradil žiadnu sumu). Odvolací súd tak mal za to, že boli splnené podmienky pre postúpenie pohľadávky banky na spoločnosť EOS KSI s.r.o., ktorá sa stala namiesto ČSOB,a.s. stranou sporu v časti žaloby smerujúcej voči žalobcovi A. B. o zaplatenie 17.035,19 eur s príslušenstvom.

8. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp.zn. 7C/649/2015 je žaloba žalobcu o určenie neplatnosti zmluvy o revolvingovom úvere a o zaplatenie mu sumy 24.000 eur s príslušenstvom a vzájomná žaloba žalovaného (EOS KSI,s.r.o.) o zaplatenie mu sumy 17.035,19 eur s príslušenstvom.

9. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým súd prvej inštancie uložil ČSOB, a.s., Michalská 18, 815 63 Bratislava, IČO: 36854140 povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.222,99 eur a to do 15 dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku zamietol žalobu, ďalej uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť EOS KSI s.r.o. (pôvodne ČSOB, a.s.) sumu 17.035,19 eur s úrokom z omeškania 8,25 % ročne zo sumy 17.035,19 eur od 18.3.2014 do zaplatenia, sumu 479,10 eur s úrokom z omeškania 8,25 % ročne zo sumy 479,10 eur od 18.3.2014 do zaplatenia a to do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku a vo zvyšku zamietol žalobu ČSOB, a.s., Bratislava, a priznal žalovanému ČSOB, a.s., nárok na náhradu trov konania 96 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku.

10. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku. Na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil. Odvolací súd preberá argumentáciu súdu prvej inštancie uvedenú v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie k napadnutým výrokom. Vzhľadom k odvolacím námietkam

žalobcu považuje odvolací súd za potrebné k argumentácii uvedenej v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie k napadnutým výrokom uviesť nasledovné.

11. K odvolacej námietke žalobcu, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je nepreskúmateľné, čím boli porušené práva žalobcu a bolo porušené právo na spravodlivý proces, je na mieste uviesť, že súd prvej inštancie odôvodnil napadnutý rozsudok objektívne uspokojivým spôsobom. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku stručne a jasne objasnil ako skutkový a tak aj právny základ rozhodnutia. Z napadnutého rozsudku celkom jednoznačne vyplýva, ako súd prvej inštancie rozhodol, na ktoré skutkové okolnosti vzal zreteľ, k akým skutkovým zisteniam dospel a ako ich právne posúdil, pričom súd prvej inštancie sa riadne vysporiadal aj so všetkými argumentmi žalobcu. Z uvedeného dôvodu je zrejme, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je presvedčivé.

12. K odvolaciemu argumentu žalobcu, že žalobca chcel súdu navrhnutými dôkazmi preukázať v odborných kruhoch nespochybniteľnú skutočnosť o spôsobe fungovania frakčného bankovníctva, ktorého je žalovaný súčasťou, a ktorého reguláciu určuje Národná Banka Slovenska a Európska Centrálna Banka, je potrebné sa vyjadriť, že žalovanému ako banke nevznikla povinnosť vyplatiť finančné prostriedky vo forme hotovosti, nakoľko žalobca v žiadosti o čerpanie hypotekárneho úveru zo dňa 23.6.2008 (č.l. 72, 73) uviedol, že žiada o čerpanie hypotekárneho úver bezhotovostne. Žalovaný ako veriteľ umožnil žalobcovi ako dlžníkovi, aby úver bol použitý na úhradu kúpnej ceny za nehnuteľnosť bezhotovostne. Na základe zmluvy o hypotekárnom úvere vznikol žalobcovi záväzok vložiť hotovosť na bežný účet, pričom žalovaný mal oprávnenie na inkasovanie splátky z bežného účtu. Tu je potrebné konštatovať, že otázka, či bol úver čerpaný v hotovosti alebo bezhotovostne, nemá vplyv na platnosť zmluvy o hypotekárnom úvere.

13. K odvolacej námietke žalovaného, že žalobcom predložené podanie je vnútorne rozporné, neúplne, nezrozumiteľné, zmätočné, bez logických súvislostí, je nevyhnutné sa vyjadriť, že všeobecne uznávaný výklad vyžaduje, aby žalobný návrh bol úplný, určitý a zrozumiteľný, pričom kritérium na určitosť petitu nie je definované len dispozičným princípom, ale je modifikované aj princípom iura novit curia (súd pozná právo). To vo všeobecnosti znamená, že žalobu nie je možné vykladať striktno formalisticky, ale na mieste je na žalobu použiť výklad podľa obsahu (viď nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I. ÚS 192/2015 zo dňa 7.10.2015). Tu je potrebné zdôrazniť, že žalobca podal dňa 29.5.2015 (č.l. 1) žalobu a dodatočne dňa 9.11.2017 (č.l. 38) a dňa 11.12.2017 (č.l. 49) žalobu doplnil. Na základe uvedených skutočností je zrejme, že žalobca vynaložil úsilie na odstránenie nedostatkov žaloby, pričom žalobcovi sa aj nedostatky žaloby podarilo odstrániť, a teda žalobcom predložené podanie spĺňa základné obsahové náležitosti zakotvené pre žalobu.

14. K odvolaciemu argumentu žalovaného, že žalobca sám nepredložil žiaden dôkaz, ani nepredložil v konaní zmluvu o bežnom účte, je potrebné sa vyjadriť, že žalobca si splnil povinnosť tvrdenia tým, že uviedol rozhodujúce skutočnosti, ktorými odôvodnil svoje tvrdenia o práve na vydanie bezdôvodného obohatenia. S povinnosťou tvrdenia, niekedy označované aj ako bremeno tvrdenia, úzko súvisí povinnosť predložiť dôkazy, niekedy označované aj ako dôkazné bremeno. Avšak v spotrebiteľských veciach všeobecne uznávaný princíp vigilanti bus iura scriptae sunt (práva patria len bdelym) ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa (viď nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I. ÚS 150/2018 zo dňa 15.8.2018). Nie je rozhodujúce, či dôkaz predložil žalobca alebo žalovaný, ale relevantné je, či dôkaz bol na pojednávaní vykonaný. Žalovaný na pojednávaní zo dňa 15.5.2018 (č.l. 137) navrhol listinné dôkazy k bežnému účtu, pričom žalovaný predložil dňa 16.5.2016 zmluvu o bežnom účte (č.l. 140) a ďalšie relevantné dôkazy. Keďže uvedené dôkazy sú obsahom súdneho spisu a boli oboznámené na pojednávaní zo dňa 19.7.2018 (č.l. 192), súd prvej inštancie postupoval správne, keď na uvedené dôkazy prihliadol.

15. K odvolacej námietke žalovaného, že z časových súvislostí bolo v konaní preukázané, že žalobca nebol žiadnym spôsobom donútený si otvoriť bežný účet, ale ten si dal otvoriť nezávisle od žiadaného úveru, ešte pred schvaľovacím procesom poskytnutia úveru, je potrebné zaujať také stanovisko, že odvolací súd sa stotožňuje so skutkovým záverom súdu prvej inštancie o tom, že existuje zjavná časová súvislosť medzi zriadením bežného účtu a poskytnutím hypotekárneho úveru, nakoľko k týmto právnym úkonom prišlo v krátkom časovom období. Okrem toho, štandardné splácanie úveru prebiehalo tak, že banka inkasovala splátku z bežného účtu.

16. Vychádzajúc z vyššie uvedeného, keďže odvolacie dôvody ako žalobcu tak aj žalovaného boli neopodstatnené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch I., II., III., V. a VI. ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

17. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 2 a § 262 ods. 1 CSP, nakoľko v odvolacom konaní nebola žiadna zo strán sporu úspešná, preto odvolací súd žiadnej zo strán náhradu trov konania nepriznal.

18. Uvedený rozsudok bol v senáte prijatý pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).